

En berättelse om ödet och viljan

Amir stod vid en korsning där vägarna delade sig som floder genom ett fält. Han hade alltid trott att han kunde välja sin egen väg, att varje beslut han tog skulle forma hans liv enligt sina egna planer. Men nu stod han där, vid ett vägskäl han inte själv valt, och kände en gnagande känsla av att allt han gjort bara lett honom tillbaka till en plats där hans vilja inte längre spelade någon roll.

Hans företag hade gått i kras, relationer han vårdat hade glidit honom ur händerna, och framtiden, som en gång varit ljus och full av möjligheter, verkade nu dold bakom ett ogenomträngligt mörker. Varje gång han försökte lyfta blicken för att se en ny väg framåt, tycktes världen slå tillbaka, som en storm som piskade mot hans ansikte.

Frågorna som aldrig får tystnad

Amir kände en ilska växa inom sig, en känsla av orättvisa över att världen inte tycktes lyssna till hans ansträngningar. Han mindes de kvällar då han bett med hela sitt hjärta om att Gud skulle öppna en väg för honom, men varje gång hade han mötts av tystnad. Han frågade sig själv: Vad är poängen med att kämpa, om allt redan är förutbestämt? Är jag bara en skugga i en värld som rör sig utan mig?

Han såg ut över fälten, där vinden svepte över gräset som vågor på ett hav, och han undrade om hans liv var som detta gräs – böjt av krafter större än honom själv. Var det verkligen så att han var fången i något som han aldrig kunde bryta sig fri från?

I tystnaden hörde han då en viskning, ett minne från en tidig morgonbön, där Koranens ord talat om människans plats i skapelsen:

”Inget drabbar människan utom det som Gud har förutbestämt för henne; Han är vår Beskyddare, och till Gud bör de troende sätta sitt hopp.”
(Koranen 9:51).

Orden rörde vid något inom honom, men de lämnade honom samtidigt med en känsla av maktlöshet. Han undrade om det verkligen fanns något hopp i dessa ord, eller om de bara var ett sätt att acceptera det som alltid skulle förbli utom räckhåll.

Månens väg över natthimlen

När solen sjönk ned bakom bergen och natten svepte in över världen, stod Amir ensam under stjärnorna. Månens ljus sken över landskapet, och han såg hur dess silverstrålar ritade skuggor längs marken. Han tänkte på hur månen alltid följde sin bana, hur dess faser förändrades men alltid återvände. Var månens rörelse också förutbestämd? Kunde den någonsin bryta sig fri från sin bana, eller var den dömd att vandra samma väg, natt efter natt?

Men samtidigt insåg han att månens ljus, även om det var styrt av naturens lagar, var en källa till hopp för dem som vandrade i mörkret. Kanske, tänkte han, är människan som

månen – vi rör oss inom de gränser som Gud har satt, men vi kan ändå lysa på olika sätt. Kanske är ödet inte att vara fången, utan att lära sig att lysa där man står.

Han mindes sin mormors ord från när han var barn:

”Min son, Gud skriver allt, men Han ger oss pennan att forma det som finns mellan raderna.”

De orden hade en gång känts som en gåta, men nu började de avslöja en sanning som han tidigare inte sett. Kanske var det inte så att människan var utan frihet, utan att friheten låg i hur vi förhöll oss till det som var givet. Kanske var det som regnets fall – vi kan inte hindra regnet från att komma, men vi kan välja hur vi dansar under det.

En reflektion över flodens väg

En morgon, trött på sina egna tankar, tog Amir sig till en flod som ringlade sig genom dalen. Han såg hur vattnet forsade fram över stenarna, hur det rörde sig både i stilla strömmar och vilda virvlar. Han insåg att floden inte kunde välja sitt

mål – den måste alltid följa sitt lopp mot havet – men den kunde ändå skapa sina egna vägar genom landskapet, gräva ut nya fåror och forma nya banor.

Han började se sitt eget liv som denna flod. Han tänkte att kanske är vissa delar av livet givna, men att det alltid finns något vi kan påverka – sättet vi möter motgångar, hur vi bevarar vår tro, hur vi väljer att vara mot varandra även när vi är rädda. Han mindes ännu en vers:

”Vi har sänt ner [Koranen] som en vägledning och ett ljus; den som följer den är som den som vandrar i ljuset, medan de som avviker vandrar i mörkret.” (Koranen 5:15-16).

Han förstod att det inte var hans roll att förstå alla detaljer i sitt öde, men att det var hans uppgift att vandra i ljuset så gott han kunde. Kanske var det detta som hans mormor menade med att forma det mellan raderna – att även om vi inte kan kontrollera allt, så kan vi alltid välja att vända oss mot ljuset.

Att acceptera det oförutsedda

Med tiden började Amir finna en stilla frid i att acceptera vissa delar av livet som de var. Han lärde sig att överlämna sina största bekymmer i bönen, att lägga dem vid Guds fötter, och att lita på att Han skulle vägleda honom genom det han själv inte kunde förstå. Han kände fortfarande smärta över det som gått förlorat, men han kände också en ny sorts styrka i att veta att Gud alltid var närvarande, även när vägen var dold.

Han återvände till sitt arbete, och även om mycket var osäkert, fann han sig själv leende oftare. Han såg på sina kollegor och vänner och insåg att de alla kämpade med sina egna öden, sina egna försök att förstå livets gång. Han ville berätta för dem att det inte handlar om att förstå allt, utan om att finna ett sätt att vara sann mot sig själv och mot Gud i varje steg.

Och när han en kväll åter stod under natthimlen och såg månen lysa över floden, kände han en djup tacksamhet för att ha funnit en väg genom sitt inre mörker. Han visste nu att ödet inte handlade om att vara fångad, utan om att finna en plats där man kunde vila i vissheten om att varje steg är en del av en större plan.

Han mindes en sista vers som gav honom tröst:

”Försök så mycket ni kan att uppfylla era plikter mot Gud, och sök Hans hjälp genom tålamod och bön. Och Gud är med dem som är tålmodiga.”
(Koranen 2:153).